

Những Vấn Đề To Lớn (2)

Kalama tri ân đh thuongthoicogidau ghi chép.

[27/02/2026 - 11:56 – thuongthoicogidau]

À trở lại với kinh hôm qua đó là từ cái đoạn từ cái đoạn mà ở người y chỉ khổ hạnh ha người xin cho cái đoạn đó xin bỏ lên từ cái đoạn đó người y chỉ khổ hạnh người y chỉ nhằm chán kẻ dựa vào nghe thấy hay dựa vào thọ tướng họ lần hạ nói lớn tán thán sự thanh tịnh ch đoạn được tam đối với hữu phi hữu Rồi cảm ơn. Tức là ngày hôm qua đó ừ chúng tôi nói đỡ gan chỗ này và sắc thấy rằng có nhiều chỗ phải nói sâu hơn cho nên không sâu hơn nữa mà vậy là nó sẽ mất nhiều thời gian hơn. Cho nên chúng tôi đã ngưng lại chỗ đó để dành cho bữa nay nói tiếp. Ở ở trên trời này nó có ba hạng. Cái hạng thứ nhất á là không biết gì hết, sống không có biết thiện ác. Cái hạng này thì tệ quá rồi. Nhưng nó có cái hạng thứ hai đó là làm được chút ít, có hiểu được chút ít, có làm được chút ít và bị chìm nóng ở trong đó. Giống như chúng ta thấy ngoài đời Có cái hạng người á là chỉ biết bê tha trá tẩn không có biết là học hành không có biết gì hết thì cái hạng này là tệ nhất. Nhưng mà có cái hạng thứ hai đó là làm được ba mớ và tự thấy mình á là cái rúng của vũ trụ thì cái đó cũng chưa có khác. Nó phải là cái hạng thứ ba mới được. Mình sống ở đời phải là cái hạng thứ ba đó. Có nghĩa là chuyện cần làm thì làm nhưng mà không có coi cái chuyện mình làm được đó nó là tất cả. Ừ. Không có xem như vậy. Không có xem cái chuyện mình làm được là tất cả. Thì ở đây chúng ta thấy rằng cũng chưa có khác. Thì ở đây chúng ta thấy ở trong đoạn trong cái bản dịch tiếng Việt á có cái câu thế này là người y chỉ có hạnh y chỉ nhằm chế chỉ dựa vào nghe thấy hay dựa vào thọ tướng. Cái thọ tướng ở đây á là từ cái chữ từ chữ Pali đó là để cười để cười để cười. Đây không thấy ở đây không thấy Đây tình không thấy có bị post lên cái chữ đó. Dạ đúng rồi. Chú vị cho tên luôn đoạn thứ hai gom hai đoạn nói chung thì Thứ nhất á ở đời nó có cái tệ đó là hoàn toàn không biết gì hết, hoàn toàn không biết chuyện ác gì hết. Hạng nó quá tệ rồi. Nhưng cái hạng thứ hai đó là dựa vào những cái mình có được chút ít. Thí dụ như mình thấy có cái này có cái trong đây có nói là cái cái tô á tm mô hay là cái tấm mắt nếu mà chưa có chia là tm nhiệt cần. Nhiệt cần Ha. Rồi cái thứ hạng thứ hai đó là họ dựa vào cái tức là họ cũng biết họ cũng biết họ cũng biết nhằm chán nhóm góm cái cái tội khổ tội khổ trầm lưng sanh tử ở đời cũng biết nhóm nhóm góm cái phiền não nhóm góm cái pháp đức thiên à họ cũng có tu tập tinh tấn nhưng mà đó họ dựa vào trong đó họ dựa vào trong đó họ dựa vào trong những cái nỗ lực mà mình có được họ rồi cộng với họ dựa vào những gì họ thấy họ nghe được thì đại khá là một chút ít sở chứng chỉ biết dựa vào trúc sở chứng à dựa vào chúc kiến văn Rồi vận động đại ngôn tự mãn vô lỗi. Tiếp tục quần quanh trong hữu ái và hữu ái đó cái đó nó nếu dịch lại dịch lại vậy đó chỉ biết dựa vào chút sở chứng dựa vào chút kiến rằng chút kiến văn rồi vọng động ngôn tự mãn vô lỗi ừ tiếp tục quần quanh trong hữu ái và phi hiệu ái là vậy đó rồi còn tiếp thêm nữa nó là những người. Họ là những người. Họ là những người còn có chỗ mong đợi hy cầu. Còn có chỗ mong đợi hy cầu theo chú giải nè còn bị dao động trong trần cảnh. Đó họ là những người còn có chỗ mong đợi hy cầu còn bị dao động trong trần cảnh. Dao động trong tình cảnh ở đây đó. Dao động trong cảnh ở đây nè ha. Có nghĩa là trước sáu Trần có nghĩa là con biết sáu trần chứ ha. Biết sáu trần bằng tham ái và tài kiến. Dao động trong trần cảnh ở đây nó có nghĩa là còn biết sáu trần bằng tham ái và tà kiến. Cái đoạn kinh đó nó đó ghi nên ghi vù cho để cho hiểu nha. Ừ. Nói r nó hơi khắc khè một chút á. Thì ngày nào chúng ta chưa phải là cái vị thánh á thì dầu chúng ta có chánh kiến đến mấy đi nữa thì cái cơ hội mà quay lại với tà kiến vẫn rất lớn. À tuy nhiên đó là cái trường hợp cái cơ hội đó cái cơ hội quay lại đó thì cái cái nguy cơ mà quay lại nguy qu cái nguy cơ mà quay lại với tà kiến vẫn còn đó mà ít ra nó còn đỡ hơn là những người mà hoàn toàn không biết Phật pháp mà khi mà họ có chút ít cái công đức họ có chút ít cái công phu tu tập á thì cái cơ hội đó nó còn lớn hơn rất là nhiều lần và chúng ta thấy rằng ngay cả đối với một người mà tự cho mình đã học qua các cái giáo lý duyên sinh, duyên hệ, biết cái gì là tam tướng, biết cái gì là nhân quả nhưng mà đề ý kỹ đi ha. Đề ý kỹ thì từ Từ đó đến giờ chung quanh tôi mà nói thì tôi thấy rằng ai chú anh tôi đó cái dầu tăng hay là tục là xuất gia hay cư sĩ tôi thấy cái vị mà có giới đó là chết trong giới tự cho mình là cha có thiên hạ tự cho mình là số một ở trong trời đất này tôi tận mắt tôi nhìn thấy như

vậy như vậy khi họ có những cái thanh tịnh tối thiểu của họ sống chết trong đó coi cái đó là tất cả rồi vị đa văn á thì coi như là chết chìm trong cái kiến văn của mình. Kiến là cái mình thấy, văn là cái mình nghe đó. Và tôi nói điều này có thể rất là dễ bị các vị trung trung hiểu lầm nhưng mà kết thì phải nói thôi bởi vì đó là một sự thật mà mình chỗ này không thể không nhắc đến. Đó là chung quanh tôi từ đó đến giờ thấy từ hàng xuất gia tới cư sĩ có được cái gì thì chết trong đó. Cư sĩ mà có nhiều tiền để mà làm phước để làm phước mà càng nhiều á thì lại trở nên kiêu ngạo với cái cái cộc đức bổ thí của mình. Hàng xuất gia mà có chút thanh tịnh á, cái chữ thanh tịnh đã như ngày hôm qua tôi xạ chữ vạch trần hay là chữ đã phá gì cũng được. Tức là có nhiều vị họ cứ nghĩ rằng không không có phạm giới có nghĩa là là giữ giới. Trường hợp đó rất là nhiều nha. Không phạm giới họ xem nó là giữ giới. Rồi một trường hợp nữa là sự đa văn có nghĩa là họ tự cho mình một cái thẩm quyền về Phật Phật học thì đó cũng là một cái cạm bẫy khác. cạm bẫy khác của cái đường tu dầu là về đường tu học đường tu hay là đường học pháp học hay là pháp hành mà mình rất là dễ mà mà mình chỉ cần mình sợ ý một chút thì mình rất là dễ chết trong đó và cái này thì tôi nghĩ rằng mình chỉ còn trong đợi vào cái ba la mật của bản thân thôi chỉ còn trong đợi vào ba la mật bản thân chỉ còn cái cái chuyện đó đó là rõ 10 m là tôi thấy chung quanh tôi tôi cho đến bây giờ tôi tôi mặc cái áo u này mặc cái áo tôi này là trên 30 năm tôi chưa từng thấy tôi chưa từng thấy một người mà mạnh về bổ thí mà không chết trong bổ thí không có tự mãn trong bổ thí à một người mạnh về giới hạnh và chưa chết mà không không chết bằng giới hạnh mạnh về kiến văn mà mạnh về cái sự đa văn á mà chưa chết được kiến văn thì tôi chưa từng thấy tôi không biết mình miếng điện th lan sao tôi biết nhưng mà trong cái thế giới thế giới Phật giáo tông Việt Nam thì tôi chưa tôi chưa từng thấy tôi chưa từng thấy. Tức là mạnh nay lấy chọn lấy một cái điểm tựa cho cái kiêu ngạo của mình nó nó nó nương gá đó là một cái chuyện mà mình phải ghi nhận mình phải ghi nhận. Ghi nhận cái này không phải là để khen mình chê người nhưng mà phải ghi nhận để mà tránh để mà tránh. Cho nên ở đây mới nói rõ đó. Trong đây Đức Phật ngài dạy rõ đó là tùy thuộc vào cái sở chứng sở đắc của mình mà người ta ở xem đó là một cái điểm tựa để rồi nuôi lớn, tha mái và tà kiến. Đây là cái điều mà tôi cho là rất là quan trọng, rất là quan trọng. Mình có làm được, mình có học được bao nhiêu, có hành trì được bao nhiêu giới luật hay là thiên định hay là tê quán thì hãy nhớ rằng đó tất cả chỉ là những cái phương tiện những cái con những chiếc bè để mình qua sông những chiếc thuyền những con đò để qua sông chứ tuyệt đối nó không phải là cái để mình nương gá để mình nuôi lớn cái tham ái và đại kiến và đối với cái người mà còn có cái hy cầu như vậy đó thì chưa khá được cái chú tu có thể gì ở đây đối với cái người nào đây đối với cái người nào Trong cái bản tiếng Việt mình á nó có một cái câu đó là ừ với những ai ở đời không có sanh và chết do vì kiến họ sợ cái sanh và chết ở đây nó từ cái chữ Pali gọi là chú tu và bao tác tu bậ thạch là sanh và chết thì trong sở giải thích chú tu bà tát ở đây Nó có nghĩa là ừ chúng tôi có bà tát đây nó có nghĩa là hữu và phi hữu. Hữu và phi hữu ái. Tức là hữu ái và phi hữu ái. À nói đi nói lại mà chưa Định nghĩa chữ hữu hữu ái và phi ái. Chữ này nè cái chữ phá hóa tâm hai và quý phá hóa tâm hai này nó có hai nghĩa. Hữu ái phá quá tanh hai là tham ái đi chung với thường kiến. Tôi nhắc lại không biết quý vị còn nhớ định nghĩa về thường kiến hay không? Thường kiến á nó có ba nó có nhiều lắm. 62 tài kiến nó có chia ra thành hai phần. Phần thường kiến và đoạn kiến nha. nhiều nếu mà nói nó chi tiết thì nó nhiều lắm nhưng mà ở đây nói gọn là thường ký nó có ba đó là tin vào một cái tôi tin vào một cái tôi hằng hữu tức là nó có hoài ha hằng hằng hằng là vĩnh hằng đó hằng hữu thứ hai nữa là tin vào một đấng tối cao rồi ba là tin vào một cảnh giới vĩnh hằng. Đó là ba cái th ba cái cái thừa kiến nh. Rồi còn cái đoạn kiến là sao? Cái phi hữu ái là tham ái đi chung với đoạn kiến. Đoạn kiến nó gồm có ba hủ? Gồm có ba. Đoạn kiến nó gồ có ba đó. Vô hành kiến là không tin thiện nét muốn làm gì á tên thác. cho rằng làm gì cũng không để lại quả báo. Vô nhân kiến hà cho rằng mọi thứ ở đời tự nhiên mà có vô hữu kiến là Cô hữu kiến là phủ nhận tất cả những gì bản thân không thể chứng minh là có. Ba cái cái vô nhân kiến là a hệ tu cắt. A hệ ta viết vô a hệ tu cá để thí. Đó gọi là vô vô nhân kiến rồi vô hành kiến là á ký gì đích thị được cái vô hữu kiến vô hữu kiến là nấp th c đích thí rồi viết v l dùm cái đó nha Thì đây là ba cái này nó gọi là là đoạn kiến. Ba cái này gọi là đoạn kiến. Ba cái này gọi là đoạn kiến. Mà bây giờ mình nói rằng mình là Phật tử ha. Mình nói mình là Phật tử. Mình nói mình có học mình tự nghĩ r mình có học về lý nhân quả, học về tam tướng, học về uẩn xứ giới đế, học về duyên sinh, học về duyên hệ. Nhưng mà thật ra đó trong đài sâu tâm tưởng của mình

ý thì mình có thể đó tạm thời đó mình nghĩ rằng mình không có đoạn kiến. Nhưng mà cái thường kiến thì tôi nghĩ rất là khó thoát rất là khó mình học đạo để mình thấy ra được cái chỗ này cái thứ kiến là nói gì thì nói trong tận cái đáy sâu của trong tâm trong tâm trong tư của mình á mình vẫn ngẫm tin có một cái

tôi tự ngẫm tự mình ngẫm chấp nhận chấp nhận tin tưởng vào một cái tôi nào đó thí dụ bằng chứng là mình thấy học gì thì học nhưng mà ngay bây giờ mà có ai đó tát vô mặt mình hoặc là họ chửi mình câu hoặc là họ có một cái nhận xét nào đó cũng hay về mình là mình chịu không nổi rồi. Thì cái đó là không phải là mình tin và cái tôi chứ còn cái gì nữa để có cái tin phải có cái gì cái thôi nhắc lại cái thấy của mình ý cái thấy của mình á về Phật pháp á coi chừng nó không đủ để mà nó thay đổi một cách căn bản cái con người của mình, cách nghĩ của mình, cách sống của mình, cách hành động của mình. Cái chỗ này chỗ rất là quan trọng, rất là quan trọng. Bởi cho nên Đức Phật ngài mới dạy rằng coi như Những người họ y chỉ vào khổ hạnh, y chỉ vào một cái sợ đắc nào đó rồi tệ hơn chút nữa là họ y chỉ họ dựa vào họ dựa vào những gì họ thấy họ nghe rồi họ lấy làm họ lấy đó làm cái điểm tựa để mà họ kêu căn kêu mạng tự mẫn tự đắc tự hào tự cao tự đại nha và riêng đối với người Phật tử mình tự do mình đã có học hành ngon lành rồi đó thì mình thử hỏi coi mình có ngẫm có lên lúc có âm thầm có lặng lẽ giữ lại một cái ý niệm về cái tôi nào đó hay không dứt khoát là có dứt khoát là có nhưng mà mai nếu mình có học đạo thường xuyên á thì mình giảm được bao nhiêu hay bao nhiêu nha. Chứ còn đừng có nghĩ rằng á là là mình không có cái đó. Cái đó là tôi nghĩ rất là kẹt bởi vì ngay cả cái chuyện này cho rằng tôi là người hiểu được cái điều ông đang nói thì ngay trong cái suy nghĩ đó nó đã có róp làm nó có vấn đề ngay chỗ đó rồi nha. Tôi nguyên cái đám đông ngồi ở đây tôi là người hiểu được cái lý vô ngã rốt ráo nhất ngay ở trong suy nghĩ được đã có vấn đề nha. Bao nhiêu năm học đạo tôi sẽ thấy rằng tôi là cái người mà hiểu được lý vô ngã sâu sắc nhất. Tôi là người hiểu hiểu được cái lý tam tướng, hiểu được lý duyên khởi, lý duyên hệ sâu sắc nhất. Tôi tôi chưa thấy ai hiểu hơn tôi được. Thì ngay trong cái suy nghĩ đó bản thân nó đã là tải kiến rồi. Bản thân đó là kêu mẫn đó nha. Như vậy tôi trở lại hữu ái có hai nghĩa. Một là Một là ái chung với thường kiến. Chính cái thường kiến này nè, chính cái thường kiến này nè nó mới dắt mình đi đời này qua kiếp khác. Á cái đoạn kiến cũng vậy nhưng mà tôi đang nói thường kiến trước. Chính cái thường kiến này nè nó bây giờ đó nếu mà mình không chịu khó nhận diện nó biết rằng nó là nó đang có ở mình nếu mình không nhận diện nó thì ngay bây giờ mình mình có duyên lành mình biết được Phật pháp thì còn đỡ. Chứ còn đời sau kiếp khác mà sanh ra đó Mà mình gặp kểu mà T thì Thiên Chúa giáo rồi Hồi giáo lung tung tôi chỉ nói ngắn gọn thôi nói nữa là đặng tùm lum hết ha. Thì mình cứ trông đợi tái sanh vãng sanh vào một cái cảnh giới nào đó thì bản thân cái cái chuyện đó là một cái thứ thù kiến. Mình tin rằng có một cái sự hiện hữu nào đó mà trường sanh bất lão. Ư trường sanh bất lão. Ở đây chắc cũng lẽ nói có lẽ nói thẳng luôn cho rồi. Cái ý niệm về cái cõi cực lạc cửu phẩm liên hoa đó. Cái ý niệm về các Phật quốc á nếu mà nói một cách gọi là rốt ráo nó chính là thường kiến. Hồi nãy tôi tính né nhưng mà tôi nghĩ né không nổi thì chắc mình là mình nói thẳng luôn cần thận cái chỗ đó. Cần thận ở chỗ đó. Cái ý niệm mà mình cầu mong sanh về các cái cái cái Phật quốc Phật xác. Ư h mong sanh về các Phật cậu xác. Mong vãng sanh chỗ này chỗ kia để rồi ở đó là mình được sống trong một cái điều kiện như thế này thế kia. Dầu là sống trong điều kiện đó để tiếp tục tu hành đi nữa thì cũng không nên. Cái Nếu mà nói theo cái truyền thống nguyên thủy của kinh điển Pali thì cái chuyện mà mình cầu sinh về cầu được vãng sanh về một cái cảnh giới nào đó dầu cho đó là cái chỗ mà có cái điều kiện tu hành ngon lành tốt đẹp cá mấy đi nữa thì chúng ta phải biết rằng nó nếu mà có thật cái chỗ như vậy thì nó là một cái một cái một cái cái sự kéo dài thêm cái hiện hữu mà thôi. Thí dụ như trong một bài viết của tôi, tôi có viết về cái cái bài viết mà tôi nghĩ tôi nên tôi mong các vị nên đọc lại quan cái quan điểm Tịnh độ trong kinh điển Pali. Thì trong đó tôi có nói rõ một chuyện theo kinh điển Pali mình á thì với một cái người mà mà đầy đủ duyên lành ba la mật á thì họ chứng quả La A La Hán ngay khi nghĩa là ngay trong kiếp sống này ngay khi gặp Phật hoặc là ngay khi mà họ được nghe pháp sòn chứ La Hán họ niết bàn ngay đời này. Còn có những người họ có chút thiếu sót có chút trục trặc trong cái cái túc duyên giải thoát. thì có thể họ đắc một cái tền thánh nào đó sơ, nhị tam quả. Rồi sau khi mà lìa bỏ cái thân này họ phải sanh về một vài cái cảnh giới nào đó trong vài kiếp độn xà chứ độn đó rồi từ đó họ mới niết bàn. Thì trong kinh Phật kinh điển Pali có nhắc đến một nhắc đến một cái cảnh giới gọi là xuất há

hoa sát tức là cõi tịnh cư tịnh cư thiên hạ là để dành cho dành cho những vị tam quả chưa đủ duyên chính la hán đời này đó có nghĩa là một cái trạm mà trạm trung chuyển thì ở đó là cái cảnh giới đó toàn là những vị thánh không à nhưng mà đừng đừng bao giờ có cái lòng mong sanh về đó là bởi vì tôi nhắc lại cái chỗ đó là dành cho những người bị lỡ chiều đó bị lỡ đó họ mới về đó chứ mình không thể xem xem cái chỗ đó là cái chỗ để tới thì không có đúng nha. Mình chờ xe bus, xe bus chưa nó chưa có tới. Hồi này mình lỡ một chuyến đứng ra hồi này mình tới lúc 7:15 á là mình có một chuyến mình đi rồi nha. Nhưng mà mình trợ mình mình ra nó trễ cho nên mình đành phải ghé vô trong cái cái cái cái máy che mình ngồi trong cái máy che của cái trạm á. Ừ cái trạm á mình nói chung vô cái trạm nó là cái chỗ mà để mình chờ cái chuyến sẽ bớt tiếp theo chứ nó không phải là cái chỗ để mà mình có thể mình coi là một cái nơi trốn ngon lành lý tưởng để mà mình ký thác cử thân nó không phải mà nó chỉ là cái trạm thôi thì năm cổ tịnh cư nó chỉ là cái trạm xe buýt nó che nắng che mưa mình trong thời gian mình chờ cái chuyến xe bus từ quả chỉ vậy thôi nhớ cái đó và tôi hôm nay á tất cả những gì mà tôi nói các vị hoàn toàn có thể dễ dàng kiểm chứng trên internet ngay bây giờ nha chứ đừng có mà ngồi mà hờn giận nghĩ rằng đang bài bác mình bây giờ làm ơn tính tôi chữ xá hử xất thá hoa sá thì xem trong internet nó đưa mình đi về đâu và ở đó người ta nói gì về cái cõi swa nha làm ơn ngày nay nó có internet mình hãy sử dụng internet như là một cái phương tiện tốt nhất để mình mình tu học nha chứ đừng có tự ái đừng có tự ái nghe người ta nói cho mình tưởng người ta xúc phạm mình người ta bài bác mình không phải mà tại sao mình ăn á thì mình sợ bị cao máu rồi bị dư mờ dư đường mà Tại sao cái cái cái tri kiến mình á thì mình lại lại ầu ẩu, mình lại sợ người ta môi móc ra để người ta bình phẩm phê phán không phải mà tại sao mình sợ hết á mà tại sao mình mang mình biết cái thân người này lại khó được mà tại sao mà cái thời gian làm người nó đâu được bao lâu mà tại sao mình phải dễ dàng chấp nhận một cái học thuyết một cái lý thuyết một cái giáo điều nào đó một cách hồn nhiên đơn giản quá nha uổng quá mà uổng là nói nhẹ đó chứ còn phải nói là một cái sự phí phạm là cực kỳ đáng tiếc nha cho nên Cái hữu ái, cái hữu ái đây đó nó có hai nghĩa. Nghĩa một á là cái tham ái nó đi chung cùng với với thường kiến. Còn cái phi hữu ái đó thì nó cũng có hai nghĩa. Thì cái nghĩa thứ nhất á là cái tham ái mà đi chung với đi chung với đoạn kiến. Đoạn kiến thì đã định nghĩa rồi. Đó là nói chung á là hữu ái là ái đi chung với thường kiến. Đó là nghĩa một. Còn nghĩa hai nơi này nó hơi mệt nè. Hữu ái có Nghĩa thứ hai là mong có cái gì đó. Rồi cái phi hữu ái là mong đừng có cái gì đó. Các vị nghe kịp không? Hữu ái nó có hai nghĩa. Một là ái mà để đi chung với thường kiến nhưng mà nó cũng còn có nghĩa thứ hai là mong có cái gì đó. Ngài mong có cái gì đó. Thí dụ như bây giờ tôi muốn tôi được ăn ngon, tôi muốn tôi muốn được muốn muốn. Tôi thích mùi thơm, tôi thích vị ngon, tôi thích sự êm ái, ấm mịn, thích cảnh đẹp, thích cái âm thanh hay thì đó gọi là muốn có đó nó gọi là hữu ái. Còn muốn không có thí dụ như bây giờ tôi đau đớn quá. Tôi muốn đừng có đau nữa. Tôi bị nhức răng quá, tôi bị chống mặt quá, cái nhà tôi nó dột quá, nó hôi quá, meo móc quá, cơ thể tôi sao bây giờ nó béo phì, nó xấu xí quá. Tôi không tôi là tôi muốn cho nó đừng có như vậy nữa. Thì cái mà mình, cái sự bất tự thân, cái sự bất mãn đó nó có luôn luôn nó dính kèm với một cái muốn. muốn cái gì? Muốn thoát ra khỏi cái cái cái tình trạng đó. Mà cái muốn đó là đối với phàm phu mình thì nó gắn liền với tham ái. Một vị la hán. Cái ngài cũng còn muốn chứ còn chứ nhưng cái muốn của ngài rất là tích nch. Nó c có dính kèm một cái hậu ý trong đó như mình. Thí dụ như các ngài từ ở trên giường các ngài cũng sau khi trải qua ba tiếng bốn tiếng nằm trên giường thì các ngài cũng muốn thay đổi quay nghỉ đặt chân xuống giường để mà đi đi ra nhà tắm để mà bước ra ngoài sân thì cái đó cũng nghĩ muốn nhưng mà g muốn nó hoàn toàn nó m tính như là cái máy vậy. Tức là đến lúc phải làm chuyện đó thì làm chỉ vậy thôi. Còn cái muốn của mình nó có cái hậu ý nó có cái dụng ý trong đó và cái hậu ý dụng ý mình trong đây là gì? Là tham mái. Tôi nói không biết bao nhiêu lần.

Dạ.

Nếu mà mình chịu để ý một chút á thì cái khổ và cái tập luôn luôn nó dính liền với mình mà mình không để ý. Cái khổ á cái cái cái khổ là sao? Là nếu mình sống phóng vật, nếu mình sống phóng vật không có định tâm, không có chánh niệm thì mình ngờ được rằng cái cơ thể của mình á nó luôn luôn trong tình trạng khó chịu và đau đớn. Bởi vì sao? Vì cơ thể mình ai có học về sinh vật học thì biết cái cơ thể của mình đó nó là một cái nhà máy rất là lớn. Nó luôn luôn á luôn luôn trong tình trạng tiêu thụ năng lượng và đào thải rác rưởi. Thì các vị hãy thử tưởng tượng một cái nhà máy

khổng lồ. Tôi xài chữ khổng lồ bởi vì trong đó những cái cơ phận trong đó nó phức tạp ghê gớm lắm. Phức tạp ghê gớm lắm. Thì trong suốt gọi là suốt một ngày 24 giờ đồng hồ thì cái nhà máy này nó phải làm hai việc. Một là nó phải tiêu thụ năng lượng và hai là nó đào thải rác rến. Cho nên trong cơ thể mình nó luôn luôn có một cái cảm giác đau đớn khó chịu rầy rức liên tục trên miên mà đã Minh không để ý, mình cứ chạy trốn cái cô liên tục. Thí dụ như mình ngồi lâu á, mình nghe mỗi cái mình đổi quay nghỉ, đổi tư thế, mình đi qua mình ngồi ngồi chán mình qua mình đứng đi rồi mình nằm rồi mình ăn cái này ăn cái kia rồi bốc cái phone rồi nhào lên máy liên lạc Facebook, email. Còn nếu mình ở sở thì mình phải làm công việc của người ở sở rồi mình gặp gỡ bạn bè rồi đi uống, đi ăn cái này cái kia rồi bước ra ngoài băng công, ngắm cảnh rồi hít thở, không khí trong lành vân vân. Tất cả những cái đó nó đáp đối phải sợ thì đáp đối đó thì nó che Quát nó che khuất nó không cho mình thấy không cho mình thấy cái gì không cho mình thấy mình đang bị khổ nha. Chứ nếu mà mình có chánh niệm có thiền định á thì mình sẽ có một cái cơ hội rất là lớn để thấy thân mình nó rất là khổ. Cái tâm cũng vậy. Nếu mà có chánh niệm có thiền thì mình sẽ có cơ hội mình thấy rằng cái tâm của mình nó thường trực trong cái trạng thái bất mãn hoặc là tuệ nguyện. Có nghĩa là hoặc là tham hoặc là sân liên tục và liên tục. Nhưng mà chính vì mình không có cái chánh niệm cho nên mình không có nhận ra là khổ và tập đó luôn luôn hiện về hữu ngay. ở trong cái năm uẩn của mình nó thấy. Ủ h cho nên á là nếu mà mình có chánh niệm mà cộng với cái cái cái kiến thức Phật học á thì mình sẽ luôn luôn mình thấy rõ ràng á mình thấy rõ ràng cái cơ thể cái thân và tâm của mình nó luôn luôn ở trong cái tình trạng thân thì luôn trong luôn luôn trong tình trạng đau khổ và tâm luôn luôn trong tình trạng phiền não. Ủ còn một người thiếu chánh niệm á thì họ phải nói rằng trong đời trong cái đời sống thường nhật của họ luôn luôn ở trong tình trạng hữu ái hoặc là phi hữu ái theo định nghĩa hai có nghĩa là sao? Lúc thì muốn được cái này, lúc thì muốn đừng có bị cái kia. Lúc thì muốn cái này, lúc thì muốn cái này, khi thì muốn, đừng có cái kia. Đó, đó là hai cái trường hợp tức là cho nên á là là là tôi định nghĩa lại là hai cái. Một á là phi hữu ái là cái ái mà nó gắn liền nha, nó gắn liền với V về về về cái hữu ái là gắn liền với thường kiến, phi hữu ái là gắn liền với đoạn kiến hoặc một định nghĩa khác hữu ái là mong mỗi có cái gì đó và với hữu ái là mong mỗi không có cái gì đó. Ok. Tiếp theo đó là đối với một người mà không còn sanh tử có nghĩa là đối với một người không còn cái chữ sanh tử đã là ngày bản dịch tiếng Việt nha. Rồi trong cái bản Pali á là đối với một người không còn ái nữa đó thì họ không còn cái gì để mà họ bận tâm. Họ không còn muốn được cái gì và cũng không còn ớn không có cái gì hoặc là không còn thường không còn đoạn nữa thì họ không còn bị vướng kẹt ở trong cái loa lựo lảng trong bản dịch ngà bh châu thì với những ai có nỗ lực cầu mong và ham muốn họ mới phải rung sợ với những kiến của mình ngay bây giờ mình còn khỏe mình còn trẻ đó thì mình còn lý luận nọ kia nha nhưng mà đến lúc mình già mình bệnh mình hấp hối, mình gần chết thì lúc đó mình mới thấy cái những cái biết cái thấy của mình trước đây nó có vấn đề như tôi nói nãy đó là mình phải học Phật pháp mình phải hành trì Phật pháp như như thế nào đó để những cái hành trì đó, những cái học hỏi đó đó nó có những cái tác động tích cực lên trên cái đời sống của mình. Chứ Phật pháp không phải là cái để mà mình học cho biết á hoặc là biết để biết được thì tốt không được. Học Phật pháp mà trong cái cái tâm niệm như vậy biết được thì tốt hoặc là học để cho biết đó thì không được mà Phật pháp phải học và phải hành như thế nào đó để cho nó có những cái tác động tích cực lên trên cái đời sống của mình lên trên cái tâm tư của mình nha. Thì ở đây mới nói là đối với một người còn có cái hy cầu á báo quē tới tăng qua cấp có nghĩa là còn có bị dao động nguyên cái chữ này còn bị dao động còn bị dao động trong trần cảnh tức cần biết sáu cảnh trong tâm niệm đầy áp thay và và tà kiến chữ ở trong chú giải thích vậy đó. Dạ. Rồi tiếp theo là cái câu 903 nha. Tiếp theo là 903. Có những người tuyên bố pháp này là tối thượng. Ủ. Rồi tiếp theo các vị cho xin 904. 904. Tôi có một người có ít nhất là hai người liên lạc riêng với tôi. Nh có ít nhất là hai người hai người liên lạc riêng với tôi á thì họ nói thế này. Hạn chế á cái này tôi hỏi ý trong ở room của mình thôi. Họ nói rằng cái người vào trong room này nè là phần lớn là những người không quan tâm ừ không quan tâm đến cái học kinh viện. Có nghĩa là á cái phần mà chú thích chữ khó đó thì họ họ chỉ đề nghị tôi là thí dụ như cái chỗ đó cái câu đó khó hiểu thì lựa ngay cái chữ đó nói và không cần phải viết vali, không cần phải phân tích cái gì hết nha. Không cần phân tích gì hết bởi vì trong Rom có phần lớn á là không quan tâm đến cái học kinh viện mà họ chỉ muốn nghe giống như nghe một cái buổi giảng dành cho đại chúng. thôi. Ủ h mới vừa nhận được

cái cái nhận được hai cái cái đó hai hai cái ư hai cái đề nghị đó giống nhau là họ nói rằng nếu mà chuyên sâu quá thì giống như một cái lớp học dạy tiếng Pali họ nói như vậy nếu mà chuyên sâu quá thì giống như một lớp học giải tiếng Pali mà cái cái nhu cầu của ở đại chúng á thì là muốn nghe giảng nhiều hơn là nghe phân tích chữ nghĩa như vậy thì khi mà họ nghe lại đó thì họ nghe họ cũng họ nói nghe ngán lắm nghe ngán lắm thì Tôi không biết. Tôi không biết là ý của quý vị muốn sao. Quý vị muốn sao? Tôi chiều vậy thôi nha. Bởi vì nó kẹt cái chỗ là ngay hồi đầu mình đã thông báo rồi. Là ở ngay hồi đầu mình nó thông báo là không thể bỏ đi, không thể bỏ đi cái chuyện mà mà ok. Các vị muốn thì tôi nghĩ là tốt hơn chứ. Giờ tôi nghĩ là phải phải có phân tích chữ khó. thì nó tốt hơn chứ. Chữ còn nếu mà giảng thì tôi nhắc lại là tôi sợ nhất là cái giảng suông. Cái giảng suông á nó gần giống như là nó không có chỗ dựa vậy đó. Nó không có chỗ dựa. Và tôi xin nhắc lại một chuyện mà tôi rất là thấy khó chịu đó là kinh tạng được trình bày. Kinh tạng được trình bày theo cái tư kiến á có nghĩa là người ta cứ căn cứ vào cái bản dịch tiếng Việt họ hiểu cái bản tiếng Việt như thế nào đó. À tại vì mình là người Việt Nam mà thì mình cứ đọc bản tiếng Việt mình nghĩ ít nhiều mình cũng có hiểu rồi mình suy diễn thì như mình không có Biết A Tỳ Đàm thì mình cứ suy diễn nó theo cái biết theo cái suy nghĩ của người không biết A Tỳ Đàm. Rồi người biết A Tỳ Đàm hiểu theo cách khác, người không biết A Tỳ Đàm thì hiểu theo cách khác. Thì như vậy nó loạn nó đâm ra nó loạn đi. Ừ. Cho nên tôi tôi Ok. Rồi nếu mà quý vị như vậy thì tôi coi như hai cái lời kia coi như không có nha. Ok. Thì cái bản tiếng Việt ở đây đó từ cái chỗ mà 903 ừ cho nó 904 thì chỗ này nè chỗ này thì bà con có thể tự hiểu được có nghĩa là cái vị hóa Phật hồi đức thế tôn á, vị hóa Phật hồi Đức Thế Tôn là cái câu này không phải là câu hỏi mà là câu nói này nhiều hơn. Xác định lại những cái điều vừa nói ở các cái câu kệ trước là ai ở trên đời này nó cũng thấy mình hay hết. À cái chỗ này đó mình có thể làm gọn lại cái chỗ này không phải dịch mình này tôi chỉ nói gọn lại thôi. Ai ở ở đời này cũng thấy mình hay nhất. À cái câu nó như vậy đó. Và cái gì của người khác cũng thua kém cái của mình. Ai ở đời này cái quan điểm chung vậy đó. Thì cái vị hóa Phật này mới hỏi vậy chứ làm mình dựa vào đâu vậy? Dựa vào đâu để biết được cái gì là đúng? Ừ tất cả mọi tất cả mọi tranh luận ở đời này á nó đi ra từ một chỗ thôi đó là cái sự phân biệt. Sự phân biệt hay là cái sự so sánh. Trong khi đó là mọi sự mọi vật ở đời vạn pháp và ngữ của đời lẽ ra nó phải được thấy như là bản chất của nó. Nó tốt hơn là mình làm một cái so sánh tạt nguyên khắp khiến giữa cái này với cái khác. Thì dĩ nhiên trong một trường hợp đặc biệt nào đó đó thì chúng ta cũng phải thấy cái này nó không giống cái kia nhưng mà cái tôi nhắc lại là trong một trường hợp đặc biệt cần thiết kì chứ còn phạm phu mình thường xuyên thường trực luôn luôn mình sống trong một cái sự so sánh mà so sánh bằng bằng một cái hướng rất là tiêu cực đó là cái này hơn cái kia ừ cái này hơn cái kia mà đặc biệt là mình so sánh từ cái góc độ bản ngã tự thân của mình có nghĩa là cái gì của mình á để mà tốt cái của người khác thì đây chính là cái gốc đây là cái nguồn đây là cái cái nguồn con đây là cái có sự mà để nó nó nảy sinh ra bao nhiêu là cái sự tranh luận ở đời ừ từ chính trị cho đến tôn giáo văn hóa và bao nhiêu cái xung đột trên thế giới hôm nay á là cũng đi ra từ cái chỗ này. Có nhiều người cứ tưởng là đạo Phật á là cái đạo mà nói đến cái chuyện mà tôn giáo tâm linh rồi giải thoát nó không mắc mớ gì đến cái thế giới thế tục mà mình đang sống trong đó không phải mà toàn bộ những gì mà bài kinh này đang nhắc đến thật ra đó các cái nhà chính khách những cái nhà hoạt động xã hội, những nhà á khoa học tất cả mọi người trên hành tinh này đều rất là cần ghé mắt vào cái bài kinh này để tránh được cái Cái chủ quan tôi phải lạc đề một chút đó là chúng ta thấy rằng ông Lê Đạt á, Lê Đạt là một nhà thơ nhà văn Việt Nam á ông có viết một cái câu chuyện ngắn dĩ nhiên là giả sử thôi nhưng mà tôi rất là tâm đắc với câu chuyện đó. Đó là ông viết về nhà thơ thôi hiệu đó thì ông nói rằng nhà thơ thôi hiệu đó nếu mà nói về

cái văn tài á cái thi tài đó thì cũng đáng liệt vào cái hàng thi bá chứ không phải không. Nhưng mà chính vì á bị nhốt chính vì thuê hiệu bị nhốt ở trong cái bài Hoàng Hạc Lâu. Cái bài nó quá nội kiến đi nó nổi tiếng đến mức mà về sau này đó khi mà Lý Bạch này cũng theo truyền thuyết thôi Lý Bạch mà có một lần đến thăm Hoàng Hạc Lâu ở Vũ Hán á mà ở phải viết hai câu thế này là nhân tiên hữu cảnh đạo bất đắc thôi hiệu đề thi tại thượng đầu có nghĩa là trước mắt có cảnh đẹp quá đi mà làm thơ không nổi. Lý do là bởi vì ở trên đầu mình đã có sẵn cái bài thơ của thôi hiệu rồi thì tôi không rõ ràng là đây có phải là một cái chuyện có thật hay là chỉ là một cái giai thoại mà thôi. Ít gì chúng ta cũng thấy rằng nó là bài thơ mà Hoàng Hạc Lâu đó. Bài thơ nó rất là hay và phải nói rằng á

chính vì nó hay quá cho nên những cái người mà nổi tiếng khác họ đến họ ngại những người vô danh thì lắm. Điều buồn cười là những người mà gọi là dám sừng họa với cái thôi hiệu mà họ thì rất là nhiều nhưng mà toàn dân vô danh. Bởi vì nếu mà thơ của họ mà hay đó được thiên hạ nhìn nhận thì tốt còn nếu không thì họ cũng mất gì. Còn riêng những cái tay mà đại gia thì bá thì họ rất là ngại bởi vì họ sợ rằng nếu mình làm ra mình thấy không có bằng nó không có hay tương đương, nó không có giống nó không có đạt tới cái tầm của cái bài Hoàn Hạc Lâu Thôi hiệu đó thì coi như là họ họ coi như là mất mặt dữ lắm. Rồi bản thân Thôi Hiệu cũng vậy. Tức là từ sau lúc mà làm cái bài đó rồi thì cái chuyện mà viết lách thơ văn ông nó rất là khó bởi vì ông luôn luôn treo một cái bảng giá trị ông đưa ra một cái thang giá trị trước đầu trên trước mặt ông đó chính là cái bài hoàn hạc lâu và làm sao mà vượt khỏi được cái thang đó. Bởi vì nếu mà ông làm người khác hay hơn á thì chính ông đã đẩy cái bờ hoàng hạ lâu xuống đất mà đó là đứa con gái của ông. Dạ. Nếu mà ông làm một bài hay hơn mà chắc gì làm được. Chắc gì nó làm được mà ồ nếu ồ làm được thì ông đẩy cái bài đó xuống. Mà bây giờ ồ muốn bài đó tiếp tục hay đó thì ông phải làm cái bài khác nó dở hơn. Mà có ai trên đời này lại muốn mà làm mình làm thơ dở hơn bài sau dở hơn bài trước. Cho nên thế là kể từ lúc làm xong có được sáng tác xong cái bài hoàn lâu đó thì chính bản thân tôi hiệu đã bị đẩy vào một cái cái cái thế khó. Đây mình tự thôi hà hiệu đã đẩy mình vào một thế khó. Ở đây cũng vậy. Ở trong cái thế giới tâm tưởng của phạm phu mình á mình thường trực sống ở trong cái khổ cái khổ của sanh và đau chết đã đành rồi mình sống trong cái khổ ảo giác về bản thân mình mà là sao lúc nào mình cũng thấy mình số một mà khổ chỗ là thiên hạ họ không chịu thấy như vậy thế là cả đời cái mình cứ tranh luận tranh luận để tìm một cái chỗ đứng trong cái cõi nhân gian rất là phù phím này rất là phù phím này chỉ vậy thôi thì toàn bộ cái phần sau á nếu mà tôi chú tôi tôi chú thích từng tôi giải thích từng từng bài từng bài đó thì hôm nay tôi phải nói rõ hôm nay mình cũng không có đi hết cái bài này đâu nha cũng không đi hết bài này thì Đức Phật trả lời ra làm sao đoạn 905 á ngài xác định rằng á trong thế giới của phạm phu á trong thế giới của phạm phu á trong thế giới của phạm phu á thì cái chân lý á thường Cái cái gọi là chân lý thường xuyên là sản phẩm. Ngài dạy rằng trong thế giới phạm phu, cái gọi là chân lý thường xuyên là sản phẩm tự tạo của mỗi cá nhân. Ai thờ chủ này. Đây cái đoạn cái đoạn kệ đó nó nghĩa như vậy đó. Ai thờ chủ nấy? Ở trong bản tiếng Việt nó có cái câu này nè. Với người Bà La Môn không người khác lãnh đạo. Cái câu này rất là hay. Cái chữ này rất là hay. Paraná. Paraná không người khác lãnh đạo. Ai thờ chủ đế? Ừ. Cái chữ chủ ở đây á có nghĩa là cái quan điểm các nhân của mình hoặc là cái thần tượng nào mà mình thờ phụng mà các vị biết trên đời này không có cái gì bậy cho bằng. Không thèm nhìn tới chân lý, không thèm nhìn tới chân lý mà cứ lo thờ phụng cái mà mình gọi là chân lý. Và hãy nhớ rằng chân lý chỉ có một mà giống chân lý thì có rất là nhiều nha. Tôi nhắc lại chân lý thì chỉ có một mà cái giống chân lý thì có rất là nhiều. Mà cái khổ mà chỗ đó là khi mà mình đem chân lý mình nâng nó lên thành một cái thần tượng để mình thờ thì coi chừng mình bị nhầm. Tôi ví dụ như tôi nói rất là nhiều lần đó là cái trái tim ý nó là biểu tượng của tình cảm. Có hoa hồng á nó cũng là cái biểu tượng của tình cảm hay là cái hình ảnh của con chim bồ câu nó là biểu tượng của hòa bình thì chúng ta phải hiểu hòa bình là cái gì và con bồ câu là cái gì. Chúng ta phải biết tình cảm là cái gì và hoa Hoa hồng hay là trái tim á nó là cái gì? Chỗ đây mình không thèm biết. Cái hoa hồng nó là một một loại hoa. Trái tim nó là một bộ phận cơ thể. Mình không cần biết, mình không thèm tìm hiểu chỗ đó. Mình không cần biết kim bộ câu nó là một cái loại phi cầm mình cũng không thèm biết. Mình chỉ biết một điều là ông sư phụ của mình á ông từng đem hình ảnh chim bồ câu lên ông chỉ cho mình thấy rằng cái hình tấm ảnh bồ câu này t bồ câu trắng này nè. Nó tượng trưng hòa bình. Con nhớ nha. Nó tượng trưng hòa bình. Cái hoa hồng này nè, cái hình trái tim này nè, nó tượng trưng cho tình cảm nha con nhớ nha. Rồi tới hồi sư phụ chết rồi đó thì mình đem ba cái tấm ảnh nó lên bàn á mình quỳ xuống mình lạy mình thờ. Từ đó về sau đi đâu gặp con chim một câu là mình cứ mình quỳ xuống mình lạy. Bởi vậy đây chính là biểu tượng của hòa bình thì là sai sai làm ời. Nhớ giùm cái đó. Đúng. Sư phụ mình dạy rằng con hình ảnh con chim bộ câu á nó tượng trưng hòa bình mà hòa bình là một cái gì đó rất cần thiết cho cái thế giới mà tao loạn hôm nay. Đúng đúng. luôn. Và cái chính cái sự hòa bình, chính cái hòa bình á nó là cái niềm mong mỏi lớn nhất của nhân loại muôn đời. Nó là niềm khao khát muôn thuở của nhân loại nha. Cho nên cái cái cái khi mà cái nói đến cái hòa bình á là người ta mà mà hòa bình nó là một cái khái niệm rất là trừ tượng cho nên người ta dùng một cái hình ảnh rất

là hiền hòa đó là con chim bồ câu hoặc ví dụ như một cái thời đại nào khác người ta có thể dùng hình ảnh của con thỏ hay là con nai hay là con chim gì đó thiếu gì ha hoặc con bướm con ong gì đó. Nhưng mà trong thời đại này thì cái hình ảnh con bồ câu á được xem là là biểu tượng vô hòa bình thì mình phải hiểu hòa bình là cái gì và con chim bồ câu là cái gì chứ mình không thể mình đánh đồng hai cái đó thành một nha mà khổ một chỗ đó là mọi người ở đời này là họ cứ cầm đầu cầm cổ họ thờ phụng cái thần tượng giống như hồi nãy tôi nói là họ thờ phụng cái hình ảnh của con chim bồ câu thờ phụng hình ảnh của đóa hoa hồng hay là của hình ảnh hình ảnh của một cái trái tim cho nên á là chính vì cái chỗ người ta không có phân biệt được cái đó cho nên nó mới dẫn đến cái chuyện mà hiểu lầm Thờ phụng thần tượng, thờ phụng chân lý tự thân. Rồi từ đó nó mới là sanh ra đủ thứ chuyện hết. Rồi với người Bà La Môn không người khác lãnh đạo sau khi đã nghiên cứu chấp thủ trong các pháp. Do vậy nên vị ấy vượt khỏi các tranh luận là vậy đó. Có nghĩa là các pháp cần phải được tự mình thấy không có để người khác nắm bắt xô đẩy mình đi. Tôi nói bao nhiêu lần rồi. Tất cả mọi biểu hiện chỉ là những biểu hiệu và tất cả những biểu hiệu nó chỉ là những biểu hiện. nói ngay giống như đùa mà đó là một sự thật là sự thật h Ở đây có một cái chữ mà mình phải ý nè là chữ sắp thâm cha là sự tôn thờ. Cái chữ cái chữ này nè chân lý theo lối chủ quan. Có một cái này nó độc đáo nè là cái chữ sắp thâm má đó. thường được dùng để ám chỉ chánh pháp. Đây là cái chân lý mà có loại chân lý thứ thiệt đấy. Nhưng mà cái chữ sách cái chữ thm chữ sắp thâm má ở đây nè nó có nghĩa là cái sắc cá thâm sẽ cấp thâm á là chân lý của riêng mình. Đây cái vấn đề đó thí dụ như các vị ở đây mấy các vị lễ Phật có nghe vị có nghe có còn nhớ cái chữ sanitico không? Không biết ở đây trong trong tôi cũng chẳng biết ở trong trước mặt tôi bây giờ có bao nhiêu người ngồi ở đây mà thuộc cái bài này cái bài mà soato phá cá ta tham mô á sanh Thô c dạ đúng rồi. Thì ở đây đó là cái san san thico đây là một trong những cái đặc điểm một trong những cái ý nghĩa một trong những cái khía cạnh của Phật pháp cho đức thế tôn thể thức giảng a ca lico á có nghĩa là cái cái tác dụng tác dụng của chánh pháp á là vượt ngoài thời gian là sao? Là trên đời này không có cái gì không có một cái thiện ác nào nhanh như là đ đạo và quả cái tâm đạo vừa xuất hiện xong là tâm quả nó cũng xuất hiện tiếp theo cái cái hiện tượng mà đạo quả nó chỉ có ở trong cái ở những cái nơi trốn nào mà có người tu tập bất chánh đạo mà thôi. Acalico là vậy. Tức là một cái giá trị mà nó vượt khỏi cái cái mọi cái khái niệm thời gian. Ừ. Rồi cái một cái điều nữa là cái giáo pháp của chư Phật có cái điểm hay đó là Sanico là không thể nào mà một cái người chứng đạo mà bằng cái hiểu biết của người khác hết. Người khác họ không thể nói cho mình nghe rồi mình đắc được. Mà dầu cho đó là một vị Phật đi nữa thì ngài nói cho mình nghe rồi phải tự mình thẩm thía rồi mình mới đắc. Chứ không thể nào mà nó không có đơn giản như là là khi ngài nói cho mình biết ở đó là con bồ đó là con rắn đó là mình vừa nghe xong cái mình đắc không phải mà khi ngài chỉ nói là đây là danh nè đây là sắc nè đây là vô thường cổ vô ngã nè hai người đang ngồi trước mặt thế tôn mà ông a đó thì ông trở thành thánh nhân mà ông b vẫn cứ trờ trờ trờ đó tại vì sao vì nghe là giống nhau nhưng mà cái thẩm thía nó không có giống nhau cái tiêu hóa nó không giống nhau ha. Cho nên cái chánh pháp là một cái gì đó mà mình mà mình phải tự thân chứng nghiệm là thể nghiệm hay là thân chứng thì trong trường hợp đó được gọi là santic. Tại sao tôi nhắc chữ ở đây đó là chi? Thì ở đây có chữ sát chữ sic đây có chữ sát chữ sát giống như sam ma ô thì chữ đây nghĩa là tự ngộ samú thác là tự ngộ. Tự ngộ đây là gồm có độc giác. và và toàn giác. Còn vị chánh đẳng giác thì thêm chữ xâm ma đẳng trước nữa. Chứ xâm ma mà cái hiểu cái nghĩa mà mà nghĩa nghèo nghèo mà nghèo sơ xát của Việt Nam mình á sơ ma là chánh. Dạ. Rồi sẵn đây tôi ưa gan cho tôi nói một cái.

Ở trong cái Nam tông Việt Nam mình nó có một cái chuyện mà tôi cho là một cái bi kịch đó là đặt tên Pali. Tôi biết tôi nói cái này đó là là tôi đụng chạm đến Biết bao nhiêu là cái ổ kiến lửa nhưng mà cấm không cho tôi nói là tôi chết. Tôi chết âm ức tôi sẽ không có nhắm mắt đâu. Tức là các vị thầy của mình á các vị trưởng lão mình nó có một cái khuynh hướng rất là lạ. Tức là đặt tên đệ tử thì đặt không có cần sắp dỡ bài bản gì hết. Cứ thấy cái nào đẹp là gắn lên. Các vị biết mà. Các vị biết mà. Đầu phải là cái chân mày lá liễu rồi mũi dọc dừa môi trái tim mà gắn vô là nó đẹp đâu. Đầu có phải ngay cả trong cái trang trí nội thất không phải là cái gì nó đắt tiền cái gì nó quý hiếm mình đem cho mình vọng cho mày đây cái nhà thì cái đó gọi là trang trí nội thất đâu. Á có nhiều khi người ta phải xài đến sơ dừa, người ta xài đến cây nhánh cây khô ôi khi có khi người ta xài đến những cái mà lưu hủ bề bề về người ta trang trí chứ đâu có phải là cái gì mà đẹp nhất tốt nhất đắc

tiền nhất quý hiếm nhất mình vọng vô cho mầy một đồng nó thì gọi là trang trí đầu. Ừ còn tôi thấy cái pháp danh của học trò đệ tử đầu đệ tử xuất gia hay đệ tử tỳ gia tôi thấy bà Việt Nam hay có cái khuynh hướng là ghép tùm lum hết không cần nghĩa lý gì hết. Thí dụ như là mình đặt tên là ông á thì là chánh mình rồi ông là mình chánh rồi cái thiện bảo cái ông bảo thiện rồi ở đây tôi nói với tất cả thì thiện chí chứ không phải ác ý tại mình thấy cái chuyện như chữ chữ chữ như tôi ra Đà Nẵng tôi gặp hai cái cô bé đó 8 tuổi 10 tuổi cực kỳ dễ thương mà con gái ha mới 8 tuổi 10 tuổi mà nghe cái pháp danh đó tự nhiên tôi thấy tôi xót xa không có đầm lòng một đứa là chân bi đứa thì chân không rồi cái tôi nói tôi đùa tôi nói trời ơi Tội nghiệp của con chân bi thì đi nó trơn dũ lăm. Bi mà hoàn bi chân bi chân không đi đập gai sao con mà mất cái chứng gì mà tội nghiệp quá đi. Ừ. Đó. Rồi chẳng hạn như Việt Nam có những cái vị mà tôi thấy đặt thí dụ như là Tuệ Dũng rồi cái Tuệ Tầm rồi cái Tuệ Hùng thì mình thấy chữ Tuệ nó hay quá rồi chữ Dũng nó hay quá rồi cái chữ tầm tầm quý hay quá đúng. Nhưng mà tôi rất là khó chịu. Cái đó khó chịu chỗ là rồi chưa kể là mình có những cái rất là nghèo. Thí dụ như mình chữ thiện cái chữ thiện á là chỉ muôn đời là chỉ có cú xá lá là sao hả? Là sao? Cứ cái giống giải gì cũng là cú xá lá mà cái chữ chánh á là cứ muôn thờ là cứ xâm ma thôi. Nó nghèo sơ bây giờ các vị ở đây chắc các vị biết tiếng Anh tôi tin trong Rom này có người biết tiếng Anh nhiều lắm nha. Bây giờ tôi ví dụ các vị nghĩ vậy quý vị nghĩ coi đặt tên đ con mà đặt tên vậy quý vị nghĩ có chịu nổi không? Đó là cái k giờ tôi có con gái đặt tên này nè. Các vị nghĩ tôi đặt tên con gái vậy nghĩ đọc có chịu nổi không? À hoặc là con gái mà tôi đặt đó tên là à con gái. Con gái của tôi đó mà tôi đặt tên vậy nè. Coi nó rất là kỳ. Nó rất là kỳ nha. Nó rất là kỳ. Ý mình muốn đứa con mình nó có cái tên đẹp rồi mình đi mình ghét tựa lư nhì phải nghĩ chịu nổi không? Mà trong đó thí dụ như cái chữ clever là thông minh. Thì tại sao mà nó có một cái chữ rất là hay mà tại sao mình không có đặt đó là chữ Sofia. Chữ Sofia nó là thông minh á nhưng mà nó nó là một chữ Hy Lạp mà nó một cái tên rất là phổ biến mà nó khổ một chỗ là tại vì tôi không hề biết cái chuyện này. Tôi chỉ muốn đặt tên đứa con gái tôi là thông minh thôi. À tôi lựa một cái chữ nào mà tôi cho là đẹp nhất trong từ điển. Thế là tôi đặt cái tên là chữ CL là thông minh. Các vị nghĩ có việc có chịu nổi hay không? Mà trong khi đó lẽ ra đó tôi phải đặt nó là Sofia. Thì trường hợp này ở Việt Nam rất là nhiều đó. Tôi th tôi nhắc lại là Ở Việt Nam á là cái trường hợp tên th từ lẽ ra phải đặt là Sofia thì lại bị đem đi đặt là CL. Ừ. Trờ hợp này có rất là nhiều C đây. Thì tự nhiên tôi ngồi tôi nhớ tôi nhớ là tôi nhắc nó nha. Hồi này tôi đang nói với nó chữ xác rồi cái tôi mới đi đến cái chữ bút thô rồi cái chữ sanh rít thí cô. Là vì sao? Là vì tôi đang nói chữ sách thăm á. Nó tức quá thì nó âm ức quá nó bức xúc quá không thể không nói cái chữ sách thăm. này nó có hai nghĩa tí như mình nghe bây giờ tôi không xối các vị trêu chọc người khác nha nhưng mà mình phải tự hỏi lòng mình á tôi đang tu tập theo sách thăm má nghĩa nào đây tự hỏi lòng mình á tôi đang tu tập theo sách thăm á ở nghĩa nào cái nghĩa một á nghĩa một á là chánh Pháp thứ thiện chân lý thứ thiện nghĩa hai đó sắp thăm á là chân lý của riêng tôi. Chánh pháp theo định nghĩa và cảm nhận của ri tôi đó cái trường hợp thứ hai đó nó tan thương chữ sách thăm má theo Pali nó là như vậy đó ch sách th má đó cái thứ nhất á nó có nghĩa là cái sách chá thăm á cái nghĩa thứ nhất là sách chá thăm á còn thứ hai nó là sắc ám á Đó cái nghĩa một á là sách giáo thăm á nó bằng sách thăm má nghĩa là cái chánh pháp thứ thiện ha. Còn cái nghĩa hai nó là cái chánh mát của riêng tôi đây. Của riêng tôi thú vị nằm ở chỗ đó chưa? Thú vị cho nên cho nên cái một trong những cái từ khóa, một trong những cái keyword ở đây nè nó có nghĩa là như vậy. Đầu cái ông thứ nhất này ủng môi ở đâu ra cái này nè. Ừ không ở đây thì không có. Ở trong cái từ điển này thì không có nha. Bởi vì hôm qua hôm kia tôi thấy ông đưa từ điển thì tôi thấy cũng hay nhưng mà tôi nhắc ông một chuyện. Thứ nhất từ điển nó không phải có hết nó không phải có hết những cái lác léo. À nó phải nó không phải có hết những cái lác léo đâu. Ừ vì cái này mình mình nhìn trên chú giải đó ha. Thì nó là như vậy. À để coi từ ở đây s đây các vị lục vào giùm tôi cái lấy ra giùm tôi cái đoạn chú giải 900 10 được không? Alo lấy giùm tôi cái chú giải 910 được không? Lấy giùm tôi cái đoạn chú giải cho. Alo. Lấy gấp lấy gấp lấy gấp giùm tôi cái đó. Lấy gấp giùm tôi cái đó. À mà có rồi. Đúng rồi. Có rồi. 912 cũng có. 912 cũng có 910 rồi. Đây đây đây cái chỗ này là chỗ mà tôi rất là thích đi. Ừ chữ sách th má đó ghĩa vậy đó sách th mát bệnh bữa nay trong buổi giảng này có một cái chữ tôi rất là tâm đắc. Có nghĩa là cái chữ cái chữ chánh pháp thì ra nó có hai nghĩa như vậy mà hai nghĩa này nó là chống nhau một cách tàn khốc khốc liên. Cái nghĩa thứ nhất á là sắc thăm má là sách cái thăm á. Chờ chút chờ chút. Tôi đang

nghe một tiếng đọc rất là khả nghiê. Alo. Rồi xong. Đó có nghĩa là sống ở đời này đó mình là người biết đạo đó là biết đạo là cái người phải sống theo cái chánh pháp nhưng mà cái chánh pháp đây đó nó từ cái chữ Pali là sách thâm á có một điều no cái ông này sao cái ông này ông bị bệnh nhiều cái chữ sách thăm mát nó có hai nghĩa nha thứ nhất á là sách cái thâm á còn cái nghĩa thứ hai là cái sắc á thâm á thì cái thứ nhất á là đúng là cái nghĩa mà này giờ mà ông trích dẫn đó ông ông ông đi tìm tùm lum là cái chỗ mà này giờ ông đi tìm á là cái mà đó là cái nghĩa thông thường mình biết nhưng mà cái nghĩa đặc biệt cái chỗ chú giải này nè cái mà tôi mới vừa cho bà con thấy đó bây giờ ông thấy rằng tại sao không đi live cho tôi xin cái cái cái đoạn 910 số dạy 910 alo 910 ông có bỏ ra chưa 910 chưa thấy nha tôi chưa thấy nha 1 đó đó để tự tôi đi tìm hết trừ 910 910 Bây giờ tôi tôi không có dám mở cái internet ng trên mở sao nó bị làm chậm đi nó mở làm chậm đi. Bây giờ tôi nhờ không được rồi. Bây giờ tự tôi đó thấy chưa? Khổ vậy đó. Tí bí tá cá o gì mà một phải làm như thôi đó. T ký tích ca o. D O đây. H 910 910 nộ rồi xong Đây đây là cái mà tôi gửi ý vô cùng copy. Bỏ qua đây. Vậy đó. Nhưng trong cái chánh kinh á là Đức Phật cái chỗ này á là người ta có nhắc rõ cái chữ này sát canh Hm hm. Sắc căn sắc căn sá chă. Cái sá căn sá căn là của tự mình á sam tức là tự mình định đặt ra trên đời nó có một cái thứ chân lý nó có một cái thứ chân lý mà cái chữ sắc thâm á mà hiểu theo cái nghĩa là chân lý của riêng mình á thì ở đây mới giải thích cái này là sát căn hí thâm ăn hoặc là nó còn cái định nghĩa nữa cũng như vậy th chỗ này có ch định nghĩa tr sắp Thăm má ở đây nè nó có cái nghĩa là này báo trước là cái vị mà không có thích là buồn ngủ chết luôn nha. Đúng rồi. Đừng nghĩ là tu lộn. Tại vì cái này đó là là là lấy đoạn sau mình giải thích đoạn trước. Să ý Rồi cái thứ hai đó là sá căn sá căn sá căn samú tí samin đó là hai cái thì cái chữ sắc tham má mà nghĩa hai đó nó là cái vậy đó nó nghĩa hai là như vậy đó nghĩa hai nó là cái đó tu H Trong cái phần trả lời của Đức Phật á, trong phần trả lời của Đức Phật á, hai câu Kệ đầu hai câu kệ đầu trong trận đó là Đức Phật á là ở đời này nè nói gì thì nói dầu ai dầu ai mà có thấy, dầu ai mà có khen chê thế nào đi nữa, dầu ai mà có tâm đắc với cái gì đi nữa thì cái chuyện đầu tiên mình phải cẩn trọng đó là mỗi người luôn luôn có một cái nhìn chủ quan về cái gọi là chân lý. Cái ý cái câu hai cái câu đó nghĩa là vậy đó. Tức là dầu mình có nghe Hòa thượng Nhất Hạnh hay là sư ông Tịnh Không hay là Thanh Hải Vô Thượng Sư hay là trong kinh điển Nam truyền bắt phá gì nữa thì phải nói rằng chuyện đầu tiên mình phải nhớ đó đó là hãy hãy cẩn trọng với những gì được gọi là cái quan điểm chủ quan, cái kiến thức cái nhận thức chủ quan. Thế thì hôm nay á là với điều kiện Khoa học hiện đại chúng ta có cơ hội rất là lớn để mà dễ dàng tiếp cận với nhiều bậc đạo sư với nhiều cái nguồn kinh điển đang lưu hành trên cái hành tinh này. Mà nếu mà chúng ta không có cái cẩn động như vậy đó thì nó kẹt lăm. Chúng ta dễ trả cái nạn nhân. Cái điều thứ hai nữa cái ở trong chú giải thích cái câu kệ mà 907 đó là với người Bà La Môn không người khác lãnh đạo ở đây là bảo hàm hai nghĩa nha. Cái nghĩa thứ nhất á cái paran này Ở đây đó hả nó gồm hai nghĩa à do người các lãnh đạo là tin vào điều sai lầm dĩ nhiên không nên Nhưng đến cả việc nghe được chánh pháp mà tự mình chưa thể nghiệm thân chứng thì cũng không nên xem nó là tất cả. Đó cái câu nghĩa là vậy đó. Cái câu đó là như vậy. Vậy đó. Tức là dầu cho mình nghe được đúng đi nữa ha, dầu cho mình được nghe đúng đi nữa nhưng mà mình không có được cái thân chứng. Không có được cái thân chứng, không có được cái thân chứng, không có được cái sự thể nghiệm á thì cho dầu á mà mình có được nghe giảng à đây là cái pháp này pháp vô thường nè ghen. À đây là khổ tập diệt đạo nè nha. À vân vân. Thì cái quần xứ giới để mà mình được được nghe qua pháp học nó không phải nó không phải là cái uẩn xứ giới để mà mình thân chứng thể nghiệm được trong lúc tu tập chứ niệm xứ là làm ơn nhớ giùm cái đó làm ơn nhớ giùm cái đó tôi nhắc lại cái cái cái tam tướng danh sắc ngũ uẩn rồi 12 xứ 18 giới rồi bốn đế đó tất cả những giáo lý này nè rất là quan trọng rất là cần thiết mình bắt buộc phải học tuy nhiên phải luôn luôn tâm niệm rằng Phải luôn luôn tâm niệm rằng những cái mà mình học được bằng trí văn, những cái mình hiểu được bằng trí tư, nó chưa là gì hết mà nó cần phải được hiểu biết qua cái trí tu nha. Nhưng mà trí tu nó có hai, một là cái phàm trí, hai là cái thánh trí. Cái phàm trí là nó lên đến cái chỗ hành xả tuệ đó thì thôi. À có nghĩa là mình cũng thấy các pháp là vô thường vô ngã rồi cũng trải qua cái tuệ sợ hãi rồi cái tuệ nhàm chán rồi cũng đi đến cái tuệ hành xả. vân vân. Nhưng mà hãy nhớ rằng tất cả những cái đó nó mang một cái ý nghĩa rất là là hạn chế. Và sẵn ở đây tôi hả tôi bị ám ức cái nào tôi lô lâu đã tôi nói cái đó ha. Nó có một cái một cái chuyện sai lầm vô cùng lớn ở những hành giả tứ niệm xứ. Đó là do nghe loáng thoáng hoặc là nghe hoặc là do đọc

sách ba chớp ba nhá. Tự nhiên cái có một chút ít hiểu biết, có một chút ít ấn tượng về các cái thiện tuệ. Ư thí dụ như như là có chỗ thì chín tuệ, có chỗ thì 16 tuệ. Khi mà mình biết như vậy đó mà cộng với cái lòng mong đợi quá tha thiết, rất dễ bị rớt vào cái gọi là tăng thượng mạng. Làm ơn nhớ giữ cái đó nha. Tôi xin nhắc lại cái đó. Tôi vẫn thường kêu gọi một điều đó là người tu hành á nên chú ý đến cái chuyện là ta đã bỏ được cái gì và ta trong thời gian sắp tới ta cần phải bỏ thêm cái gì, đã bỏ được cái gì và cần bỏ thêm cái gì. Cái đó nó tốt hơn là ta đã có được cái gì, đã chứng được cái gì và sắp tới đây đó là ta nên có thêm cái gì và nên chứng thêm cái gì. Hai cái này nó khác nhau nha. Hai cái này nó khác nhau. Nói theo ngoài đời đó, ở ngoài thế gian ý thì khi người ta làm lụng cực khổ, buôn bán tảo tần người ta mong là mình sẽ có được thêm nhiều tiền, có được cái nhà đi học thì có được cái bằng cấp, có được cái vị trí, có được cái chức quyền nào đó ở ngoài đời đó cái đó được ở ngoài đời đó họ có quyền suy nghĩ như vậy. Bởi vì chính cái suy nghĩ này nè nó sẽ kích thích, nó sẽ là cái chất xúc tác nó thôi thúc cho người ta mau chóng đạt đến cái tâm nguyện, cái lý tưởng, cái mục đích của đời sống hơn. Tuy nhiên trong đạo thì không thể như vậy. Tôi nhắc lại và đời họ mong họ có thêm cái nhà, họ có thêm chiếc xe, họ có thêm những cái cái cái phi vụ làm ăn nha. những áp thương mẹ nhưng mà trong trong đại Phật pháp thì không được như vậy. Đại Phật pháp khi mà mình mới ám ảnh là tôi tu hành để tôi được cái này để tôi được cái kia để tôi tu cái này, để tôi được cái này để tôi chứng cái nọ đó. Chính cái suy nghĩ này nè nó rất dễ dẫn đến cái chuyện rất là dễ dẫn đến cái chuyện mà tăng tự mạng rất dễ dẫn đến sự ngộ nhận. Tôi nhắc lại thay vì mình suy nghĩ thế này, tôi làm sao mà tôi bỏ bớt được cái thân kiến, tôi làm sao mà tôi bớt sân, tôi làm sao mà tôi bớt được cái ngã mạng, tôi làm sao mà tôi bớt được cái cái phóng vật, tôi làm sao mà tôi bớt được cái vô minh cái đó nó tốt hơn là tôi làm sao mà tôi đắc được các cái thiện tuệ, làm sao mà tôi đắc được sơ quả, làm sao tôi đắc được nhị quả, làm sao tôi đắc được sơ thiền, làm sao mà tôi đắc được nhị thiền. Thì cái suy nghĩ này nè theo tôi đó thì không nên theo tôi về. Dĩ nhiên đối với những bậc đại căn đại duyên thì họ muốn nghĩ sao nghĩ nhưng mà mình có phải là bậc đại căn đại duyên hay không? Mình có phải là cái hạng đó hay không nha. Cho nên cái chuyện đầu tiên mình nếu mà mình tu tập mà mình không nghĩ đến chuyện bỏ cái này bỏ cái kia mà mình muốn nghĩ đến chuyện được cái này được cái kia thì trên đường tu á mình rất dễ rất là dễ bị dính vào à những cái gọi là những thành tựu nhỏ bé và thấp thỏm mà rất dễ thỏa mãn, rất là dễ vừa lòng cái đó. Cho nên ở đây chúng tôi thấy là chú dạy có nói này cái bá này vô đây có nghĩa là ngay đến cái chuyện mà mình được học đạo á ngay cả đến chuyện mình được học đạo được dạy được nhắc nhở được giải thích đây là tam tướng đây là nhân quả vân vân đây là uẩn đây là xứ đây là giới đây là đế thì hãy nhớ rằng cái biết đó vẫn là cái biết vay mượn từ người khác mà trong khi cái tinh thần Chánh pháp á là sanico là tự mình chứ phải nhìn thấy chứ một cái chứ không thể nào mình giác ngộ bằng cái nghe cái thấy cái hiểu mà vay mượn từ người khác được. Ừ. Hư ok rồi. Đoạn 98 họ nói tôi thấy biết cái này là như vậy. Họ đi đến quan điểm thanh tịnh và tri kiến. Vị ấy đã thấy vậy cần gì kiếm người khác. Có nghĩa là sao? Đối với một người mà chưa có thật sự thâm thía đó, chưa có thật sự thể nghiệm thân chứng thì cái mà họ biết chỉ toàn là cái của đồ giả, cái đồ mượn của người khác. Nhưng mà đối với một vị thật sự thật sự cái đoạn 908 lẽ ra là mình phải đóng kếp ở sau cái câu thứ thứ tư, sau cái hàng thứ tư á thì một cái người mà chánh kiến, một cái người mà thật sự là bậc hiền trí thì Theo định nghĩa của Phật pháp á là phải thấy được rằng, phải hiểu được rằng cái biết mà phần lớn thiên hạ họ tôn thờ chỉ là cái biết vay mượn thôi. Một người mà còn sống, còn hành động trong cái biết vay mượn á thì còn có cái hí luận, còn có cái kiêu mạn. Nhưng một người đã thật sự hiểu được cái vấn đề bằng cái biết của mình, bằng sự thâm thuyết, bằng sự tiêu hóa của bản thân á thì họ nằm ngoài mọi tranh luận. Bởi vì khi mình biết được rồi mình không muốn nói nữa. Cái Phật pháp thí dụ như cái danh sắc, cái tam tướng một một mình khi mình biết được bằng cái trí tuệ của chính mình á thì mình không có muốn nói nữa bởi vì thứ nhất nói ra để làm cái gì? Thứ nhất chắc vì người ta hiểu tôi năng ni đừng có đem lý tưởng độ sanh đặt ở chỗ này. Độ sanh có nghĩa là giúp cho người khác đắc chứng á. À cái đó là một cái chuyện khác cái đó khi nào hữu duyên á đúng là bậc hiền trí thì họ chỉ độ họ cho chỉ tiếp độ người khác trong trường hợp mà mình gọi là họ thấy rằng hữu duyên mình không phải là vị Phật nha thì mình chỉ còn trong đợi vào cái chuyện tùy duyên thôi. Nhưng mà cái chuyện căn bản là cái người mà họ gọi là mình tạm gọi là đắc pháp. Một người mà có cái nội dung, có cái nội hàm thật sự họ không muốn nói nữa. Còn cái người mà còn thích giải

thích, còn muốn giải thích cho người khác biết tôi đắc cái này nè, tôi hiểu cái này nè thì hãy mình còn tha thiết trong cái đó. Có nghĩa thật sự mình chưa có được. Mà thật sự mà họ được rồi họ không muốn nói. Họ không muốn nói bởi vì nó giống như là một cái người mà giàu thật sự đó. Họ không muốn khoe của còn cái thứ mà giàu mà c phơ đó thì cái thứ nó còn hơn mình còn muốn đi khoe khoan thì một cái thứ giàu không phải căn bản á thì còn muốn khoe chứ cái dân giàu mà giàu thứ thiệt á thì họ lại muốn giấu. Thí dụ như mình thấy trong xã hội có rất là nhiều người có được cái áo đẹp, có được cái đồng hồ đẹp, có được cái đôi giày đẹp, có được cái mắt kiếng đẹp còn có ý đi khoe đó thì cái thứ đó chưa phải vào thứ dữ. Mà cái thứ giàu thứ dữ á cái người mà giàu hạng thứ thiệt á thì họ chỉ muốn giấu, họ sợ cướp họ sợ cướp. Còn mình á thì còn cái tánh khoe là chưa được. À cảm ơn cái cái đoạn nước 15 này nè. Cái chuyện mà mình phải biết ở trong đời tu này là cái gì? Cái chuyện mà mình phải biết trong đời tu này là cái gì? Chỉ có hai thôi. Đức Phật dạy Trong tám thân này ta chỉ nói đến hai điều thôi, đó là cái khổ và con đường diệt khổ. Tôi nhắc lại, tôi nhắc lại Đức Phật từng dạy rằng trong tám thân một sai tay này ta chỉ nói đến hai chuyện thôi, cây khổ và sự diệt khổ. Và từ đó nếu ngài là bậc đạo sư của mình mà ngài nói như vậy đó thì cái trách nhiệm lớn nhất của người tu hành là gì? Nói cho đủ á là tri khổ, diệt tập tri khổ trừ tập chứng diệt và hành đạo. Nói gọn hơn một chút thì Toàn bộ hành trình tu chứng của một người chỉ là hiểu được cái khổ, và đoạn trừ được nhân sinh khổ. Đây là làm được hai chuyện này thì người ta không còn muốn mở miệng nữa. Nói gì là tranh luận với đời. Cái mục đích rốt ráo của người tu tập đó là tri khổ trừ tập, chứng diệt và hành đạo. Quý vị nghe kịp không? Đó là nó nó đủ còn mà nói hẹp một chút á đó là đó là hiểu được cái khổ đức khắp ở nhà và đoạn trừ được nhân sinh khổ là sáu đ giáp bá ha n chỉ vậy thôi làm được hai chuyện này thì người ta không còn muốn mở miệng nữa nói gì là tranh luận với đời. Ủa quý vị nghe kịp chưa? Đây cho nên nó mới có được đoạn tiếp theo đó là người Có mắt thấy được cả danh và cả sắc. Sau khi thấy được họ sẽ biết họ là vậy. Hãy để họ được thấy các dục nhiều hay ít. Bậc thiện sở không nói thanh tịnh là nhờ dục. Người đã gọi cuồng tín không đưa đến thanh tịnh vì đã có thiên vị với chỉ thật. Ok. Tôi muốn nói một điều ở đây đó là bằng cái tâm quyết thật sự tôi không bao tôi chưa bao giờ nhận rằng tôi là một hành giả. Tôi chưa bao giờ nói tôi là một bậc thánh. Cái đó đó là chết á, tuyệt đối là không bao giờ có. Nhưng mà thật sự tôi có để ý cái này là tôi rất là khó chịu khi mà tôi thấy cái thật cái người ta bỏ hoang phí quá nhiều thời gian khi đi đến chùa mà không có dành thời giờ để học giáo lý. Đó là cái thứ nhất. Cái khó chịu thứ hai nó là tôi nhìn thấy người ta thỏa mãn, người ta tâm đắc với cái người ta có được á, tôi khó chịu lắm. Vậ tôi nghĩ rằng trời đất ơi bao nhiêu đó có đáng gì mà tại sao mà coi nặng quá vậy. Vậy làm chủ 1 để dân y thôi. Chỉ bỏ ra một ít tiền để ấn tống một cuốn sách thôi. Rồi chỉ có đi tham dự một vài cái khóa thiền thôi. Chỉ vậy đó. Rồi dành chút thời gian để đọc vài ba bộ kinh tạng thôi mà tôi thấy họ mà coi như là coi như là có một chút đậm bạc đó là đã thấy là tất cả cả một cái trời giáng ngộ trong đó rồi. Thì đây là một chuyện rất là đáng tiếc. Và một điều nữa phải nói đúng thật sự đó là một người có hàm dưỡng đó thì cái chuyện chia sẻ đó đã là khó khăn thì nói chuyện tranh luận. Chia sẻ có nghĩa là cho người ta biết

là mình tu thế này thế kia đó chuyện nó đã mệt mỏi rồi nha. Cho nên không có cái gì nó hay bằng cái câu mà tự mình biết riêng mình và ta biết riêng ta là chỗ đó. Đó mở miệng ra để mà chia sẻ còn không muốn thì nói gì là sự tranh cãi với đời. Tiếp theo đoạn 9 11 phạm chí tức là bà la môn ấy. Cái chữ quên cái chữ này Cái chữ promet cái chữ promá này nè âm là bà la môn cái bà la môn nó chỉ là âm thôi chứ không phải là dịch mà thời Đức Phật á thì có cái bà la môn còn ngày nay mình là bà la môn có nghĩa là những cái người nhất là Việt Nam mình á là học đạo mà giống như nước đổ đù vệt nó hai là nhớ mà không có hiểu mà hiểu rồi không chịu hành thì cái hạng này đây gọi là hạng Bà La Môn nha c Còn thời Đức Phật á thì có hai hạng bà la môn. Người ta là bà la môn là bà la. Thì cái bà la môn thời đức Phật á là những người mà họ thờ phẩm thiên thờ lửa. Đó là nghĩa một. Còn cái nghĩa hai đó là Đức Phật kỳ gọi chữ Bà La Môn là từ cái căn là nó từ hai nghĩa. Một là cái chữ Prah thì chữ prát có nghĩa là chói sáng. Đây nó gọi nghĩa thứ Hai nữa là cái sự phát huy hay là tăng trưởng. Thì cái chữ bà la môn mà theo cái định nghĩa của Đức Phật á sang lắm. Bỏ chữ Bà La Môn mà cái nghĩa của của bên Ấn Độ thời đó đó cái chữ Prá đó nó xuất phát từ cái chữ pr hát nghĩa là chói sáng. Mà cái chữ há đó nó là chính là cái gốc của chữ PR. Còn nó là Phạm Thiên từ chữ PR là chói sáng. Rồi sao nữa? Promet theo văn phạm là con của Phạm Thiên như xăm là yên tĩnh động từ

là sami t là tu can danh từ Xá maná là người thanh tịnh tam nghiệp sa b nó là sa môn ha người thanh tâm nghiệp rồi từ đây nè rồi từ đây mới có thêm chữ saman Samar là sa di nghĩa đen là con của sa môn. Nhưng mà con ở đây là về con tinh thần hết nha. Chứ đừng có tưởng là ông sư đó ông có dây dưa với phụ nữ rồi ồ có con rơi gọi là tình vải khắp nơi mà con rơi khắp chốn thì không phải nha. Đừng có hiểu mà nghĩa là chết người ta nghĩa là con của sa môn. Nghĩa là không sư không có lần nhân với phụ nữ rồi tình vải khắp nơi tình rấp, trơn rồi bây giờ bây giờ có con rơi khắp trơn nó là không có đúng mà con sa môn đây có nghĩa là ông xích ông xem một chút nữa thôi là ông sẽ trở thành trở thành tỳ kheo cái chữ sa môn này nó có nghĩa là như vậy đó ừ nhưng tại sao tôi đi xa như vậy là bởi vì tôi muốn định nghĩa tan nát cái tiểu pram đó cái chữ pr nó từ chữ prết là chói sáng hay là phát triển rồi cái từ chữ đó nó mới hình thành ra cái chữ pram là phạm thiên rồi từ cái phạm thiên đó mà lòi ra một cái chữ nữa đó là cái chữ pramá là con của phạm thiên tức là mấy ông cái là cái giai cấp bà la môn rồi từ đó Tôi mới nhắc thêm một chữ nó là cái chữ sam ở trong tiếng Phạn có nghĩa là thanh tịnh. Ừ h cái động từ nó là sam mê tí là làm cho lắng yên. Từ cái động từ này nó mới ra cái danh từ là saman là sa môn là cái bậc thanh tịnh tam nghiệp. Rồi từ cái chữ samanà này nó mới lòi ra một chữ nữa đó là chữ saman đó có nghĩa là sa di có nghĩa là nghĩa đen là con của sa môn nhưng mà làm ơn ghi giùm tôi một chữ đó là con hay là con trong tinh thần chứ không phải là con rơi của thầy chùa. Ok. Ừm. Ok. Thì cái chữ Sam cái chữ bà Bà la môn này là khi mà Đức Phật ngài ra đời đó ngài mới ngài mới dạy thế này cái chữ sa cái chữ Bà La Môn chú Bram ná mà hiểu theo cái nghĩa là con của Phạm Thiên thì nó nghèo lắm nó thấp lắm cho nên ngài mới đề nghị ngài mới đề nghị rằng trong cái kinh pháp cú trong kinh pháp cú nghĩa phẩm cuối cùng thứ mấy thứ hai thứ mấy ta phải không có đúng 26 không thì ở trong đó ngài định nghĩa thế nào là bà la môn thì ở trong đó ngài nói rằng cái nó nó nhiều bài kệ đó nhưng mà cái ý chung của cả một cái phẩm này nó là Đức Phật chỉ gọi ai đó là bà la môn vì căn cứ trên những cái giá trị tinh thần, những cái đức tính cao quý của một người đầu là xuất gia hay là tại gia thì ngài cái gọi người nào đó là Bà La Môn không thêm nhắc gì tới cái xuất th cái gia thế của người đó hết nha. Xuất thân cái gia thế người đó ngài không thêm dòm tới mà ngài chỉ nói là cái đức hạnh hay là cái giá trị tâm linh thật sự của người đó mới quyết định người đó là bà la môn hay không bà la môn. Và một chỗ nữa mà trong kinh ngài đức Phật ngài có nói trong tôi trong trong tương ưng mà tôi rất là tâm đắc. Ngài nói rằng cái xuất thân hay là cái gia thế của một người không có quan trọng bằng cái nỗ lực tự thân của người đó. Vì sao? Vì rằng này các Tỳ kheo, giống như là ngọn lửa được đốt lên từ hai khúc gỗ khác nhau. Khúc gỗ được đốt lên từ một xin lỗi cái cái ngọn lửa được đốt lên từ một cái khúc gỗ tạp vô danh không giá trị hay là cái ngọn lửa được đốt lên từ một khúc danh mộc quý hiếm có giá trị thì ở đây ta phải nhìn nhận rằng hai ngọn lửa này nó có điểm tương đồng lửa lúc nào cũng là lửa thôi. Một một cái ngọn lửa thứ nhất là nó được đốt lên từ cụm khúc gỗ tạp, cây gòn, cây mít, cây xoài, cây mù u Đó là những loại gỗ mà không có giá trị gọi là mình tạm gọi là gỗ vô danh á. Làm ơn nhớ chìm vô danh đây không phải không hẳn là không có tên nhưng mà vô danh nghĩa là cái tên nhắc ra người ta không có nề. Thí dụ như nó đó là một con người vô danh nhưng mà ông ta đã làm được rất là nhiều chuyện quan trọng thì mình nói làm sao vô danh được. Ông nó tên là Lê Văn Tèo mà sao mà gọi là vô danh? Thật ra cái chữ vô danh không phải là không có tên mà vô danh ở đây nó có hai nghĩa. Một là vô danh là không có tên. Đúng nhưng mà nó có trường hợp thứ hai nó vô danh có nghĩa là cái tên người này nói ra không ai biết hết á. thì gọi là vô danh nha. Chứ chữ vô danh đ mà hiểu theo cái nghĩa là là là 10 bài không tên mà của Liễu Thành An là trật không có đúng. Mà ngay cả cái 10 bài không tên đó ông đùa vậy thôi chứ với bài không tên số bảy thì bản thân cái không tên số bảy nó đã là tên một nhạc khúc rồi nha. Đó là một cái trò chơi vậy thôi. Cho nên ở đây đức Phật dạy rằng đầu cho một ngọn lửa được đốt lên từ một khúc gỗ tạp vô danh hay là ngọn lửa được đốt lên từ một cái một cái đoạn danh mộc quý hiếm. Thì cả hai cái ngọn lửa này nó đều có điểm giống nhau là đều là lửa cũng vậy. Cho dù một người có cái xuất thân, có gia thế như thế nào nữa nhưng mà khi mà họ đã là một vị sa môn có lý tưởng, có mục đích và họ có nỗ lực để từ đó họ có những thành tựu, có những cái sở chứng, sở đắc thì cái giá trị vẫn tương đồng như nhau. Ok. Cho nên ở đây trong sử này giờ tôi đánh một cái dòng rất là xa là bởi vì tôi sẵn muốn sẵn dịp này tôi định nghĩa về cái chữ bà la môn mà được mình xem kinh mình thấy rất là nhiều mà đặc biệt là trong đây có nhắc đến có nhắc đến chữ bà la môn này. Trong đây có chỗ gọi là bà la môn có chỗ gọi là phạm chí nè. Phạm chí.

Phạm chí nha. Bà La Môn. Còn người Việt Nam mình là sao? Người Việt Nam là bà lá môn. Ok. Bà La Môn là Ấn Độ mà bà lá môn là người Việt Nam nha. Mấy cái này mình phải ghi nhớ để coi. Phạm chí không rơi vào thời gian và ước lượng. C S Hm. Các vị chờ một chút nha. Chờ chút. Cái này là mình phải gom một loạt. Mình gom một loạt á mình giải thích chung. Gom một loạt mình giải thích chung cho nó đã mất thời gian mà đồng thời đó là mà nó cái ý nó mới liên tục được. Ở đây tôi chỉ chú thích chữ khó thôi. Đây tôi chú thích chữ khó. H Đây phạm chí không rơi vào thời gian và ước lượng ha. Có nghĩa là một cái vị mà hiểu đạo á thì họ không có bị gò bó trong những cái có một cái chữ có một loạt những cái từ mà tôi rất là thường dùng đó tức là một cái người mà hiểu đạo đó thì họ không còn bị gò bó, không còn bị trói buộc ở trong những cái giá trị mặc định và ước lệ của thế gian nữa. Ng ở đây cái chữ mà gọi là thật thời gian và ước lượng không theo gập di kiến không bà con mới trí. Bà con mới trí đây có nghĩa là ừ ừ không có bị cái không có bị kẹt không bị vướng kẹt ở trong cái thế trí thế trí biện thông. Tôi ngờ rằng cái chữ này đó là nó chữ này là nó đi ra từ cái cái chữ thích trượng thông của bên B tông. Có lẽ nó đi ra từ chỗ này. Đích thí xari không biết các vị c nào mà nó có cái câu này nè là quốc ghê số nát không biết ở đây có Trung rum này có ai còn nhớ hết không? Qu gē n quá gá sari. Thì cái chữ quốc gác ở đây nè ám chỉ cho 62 tà kiến. Là vì sao? Là vì trong kinh Phạm Võng ấy trong một cái bài kinh a nói về phương Võng trong một cái bài Kinh nào của Trung Bộ? Tôi quên rồi. Đức Phật ngài dùng đến một cái chữ gọi là kiến kiến trừ lâm, kiến hiểm sử. Biết các vị còn nhớ còn có đọc nhớ này hay không? Có nghĩa là ngài dạy rằng cái quan điểm tri kiến trên đời này nó rối. Nó rối giống như một cái đám rừng vậy đó. Tức là mai là vị chánh đẳng chánh giác ra đời thuyết giảng. Đây là vô thường gỗ, vô ngã ngang. Tất cả là phải lìa bỏ hết nha. Bất thiện cũng phải bỏ đã đành rồi mà đến cả cái sự chấp thủ vào trong thiện pháp cũng không nên nha. Dạy gì thì dạy nhưng mà hãy cái khuynh hướng tà kiến á thì tự động họ cũng ráng họ học chánh pháp nhưng mà họ cũng ráng họ tà kiến theo cái kiểu cái kiểu mới. Ừ. Cho nên cái chữ quốc gái đây theo cái nghĩa thông thường á quốc gái nghĩa là group. Nhưng mà ở đây mình có nghĩa hiểu là cái nùi, cái đồng cái nùi nùi. đồng khối nhóm là chỉ vô cái cái cái rồi nùi của của của tà kiến quan điểm tà kiến đó. Thì ở đây mình thấy có cái chữ đó là một cái người mà hiểu được một cái người mà hiểu đạo được cái một người mà xứng danh là Bà La Môn ý thì họ không còn tiếp tục tự giam tự trói mình ở trong ở trong cái cái cái cái những cái giá trị mặc định ước lệ của chúng của cái đời nữa. Ở nó đích với sarin đó nha. Nó ban thu có nghĩa là ngay cả cái chuyện mà chứng đắc thiên định á thì nó cũng không có phải là cái điểm tựa để cho họ từ đó họ chấp thủ họ tự mãn. Và ở đây chúng ta nhắc lại thêm một bài kinh nữa đó là kinh kinh ví dụ lỗi cây. Á tiếng Pali gọi là Sao bama xá nha. Thì ở trong đó Đức Phật ngài dạy thế này là một tỷ một cái người giống như một cái người mà họ đi tìm lỗi cây á có kẻ đó thì chưa thấy lỗi cây mà họ đã bị cái cành lá của nó quyến rũ rồi. Họ đem cành lá về nghĩ nó là loại cây rồi có người họ đi vào rừng họ tìm lỗi cây á thì họ bỏ qua được cái quyến rũ của cành lá mà họ lại để lấy cái vỏ ngoài. Có người thì lấy cái vỏ trong, có người thì lấy cái giác cây. Chỉ có cái người Cuối cùng á là họ đi tìm lỗi cây và họ chỉ lấy đúng loại cây mà thôi. Cũng vậy Đức Phật dạy có những vị tỷ kheo có những người đi tìm đến với cái đạo này mục đích là đi cầu cái đạo giải thoát nhưng mà chưa gì hết họ đã bị cái danh lợi nó cám dỗ họ mới họ dừng lại ở đó. Thì cái cái danh lợi thì ví dụ cho cho cành lá Rồi còn có người đó thì họ sau khi mà họ đi tu á họ không biểu danh lại cám dỗ nhưng mà họ bị họ bị biết nói sao giới luật trong sạch á do giới luật trong sạch rồi tự thấy chứ không cũng không ai không ai đồng ý phải tự mình thấy thôi rồi tự thấy mình là tối thượng Thì cái ví dụ giới là cái vỏ ngoài thôi. Cái vỏ ngoài vỏ ngoài của cây. Rồi cái thứ ba nữa là cái thiên định. Thiên định như vỏ trong của cây. Đ có nghĩa là có những người họ đạt được sơ thiện nhị thiên đó đó họ cứ coi đó là ghê gớm nó là cốt lõi giải thoát. Thật ra nó mới là cái vỏ ở trong thôi. Rồi cái cái giá cây cái giá cây là cái thịt của nó đó cái phần thịt á cái giá cây á thì được ví dụ là được ví dụ cho cho cái gì? Cho thắng trí thần thông. như thiên nhân hay là tha tha tâm thông vân vân. Đó thì cái ở đây cái nhà nó tầm thú là vậy đó. Tức là cho dầu cho dầu á cho dù đó là những cái cái cái a cái trí tuệ mà nó có từ đó là cái hiểu biết mà từ từ từ ừ ừ ừ Ừ các loại thiên định samaptis này nữa đó thì nó cũng không phải là cái chỗ để mình dựa vào trong đó để mà mình tự mãn tự đắc nha. Đại khái như vậy bây giờ đó là ok ok bây giờ là đã là 700 rồi. 7 giờ coi như buổi giảng sáng nay cũng chưa có hết chưa có hết bài kệ này ngày mai chúng

tôi giảng tiếp nha. Ok bây giờ tôi phải có cái chương trình khác của tôi rồi. Ok xin gặp lại ngay bà con ngày mai.